

hæftede sammen. Hvis Blade, der er saaledes indrettet, har for meget Stof, sætter de blot et Blad mere ind i Hæftet, men Blade, som ikke kan gøre det, maa give et Tillæg eller et Ekstranummer. Naar de kan give det i Form af et Ekstranummer, er det selvfølgelig mere fordelagtigt for Bladet, end naar de skal give det som Tillæg, thi som Tillæg skal det lægges indeni et andet Blad, og for et Blad, der har et stort Oplag, er det meget besværligt. Jeg vil derfor anmode den højtærede Minister om, at der i alt Fald ikke maa ske nogen Indskrænkning i den Lempelighed, som gælder ifølge den gamle Postlov.

I øvrigt skal jeg ikke have noget at indvende imod, at Forslaget bliver nærmere prøvet i et Udvalg, men paa min Gruppes Vegne skal jeg anbefale det til Gennemførelse, væsentlig som det foreligger.

Hey: Ved den ganske korte Behandling, dette Lovforslag var Genstand for i sidste Samling, blev der fra forskellige Sider givet den højtærede Minister Tilsagn om hurtig Behandling, naar vi saa Lovforslaget igen i denne Samling. Jeg kan ikke se, at der er nogen Grund til at fravige dette Tilsagn, og for mig staar det ogsaa saaledes, at der i det givne Tilsagn ligesom laa en Antydning af, at man vilde vedtage Lovforslaget, omtrent som det forelaa. Ogsaa det tror jeg er rigtigt; i alt Fald vil jeg for mit Vedkommende kunne gøre det. Naar jeg alligevel vil henlede Opmærksomheden paa et enkelt Forhold, er det, fordi det er af en noget principiel Natur. Jeg mener, at man ved Lovgivning af denne Art skal vogte sig for at binde Administrationen i for høj Grad. Naar man her paa Rigsdagen, baade i det andet Ting og her, meget ofte har kritiseret f. Eks. Statsbaneforholdene, er det vistnok erkendt fra alle Sider, at en af Grundene dertil er den, at den høje Rigsdag i alt for høj Grad gaar i Enkelt-heder, saaledes at man binder Administrationen. Men i samme Grad man binder en Administration, i samme Grad aflaster man den i Virkeligheden ogsaa for Ansvar. Jeg tror, at baade den ene og den anden Administration i Længden virker bedst, naar man giver den saa — jeg vil ikke sige slappe Tøjler, men alligevel indskrænker dens Omraade saa lidt som muligt, og naar de Lovbestemmelser, der er nødvendige, bliver saa knappe og saa korte som vel muligt. For Postlovens Vedkommende gælder det naturligvis særlig Taksterne, som vel nok bør fastsættes her, og saa enkelte Grænser for Virksomheden. Men det forekommer mig,

at Folketinget er gaaet noget for langt i den Retning, hvor man efter min Mening ikke skulde gaa, naar man ogsaa giver sig til at lovgive om, hvorledes et Adressebrev skal se ud. Det er maaske Ministeriets egen Skyld, at man er kommet ind paa det. Hvis man slet ikke i Lovforslaget havde sagt noget, hvis man ikke i § 3 havde haft den ganske uskyldige og i og for sig, synes jeg, overflødige Bestemmelse, at „Pakker skal ledsages af Adressebreve, hvortil benyttes de af Postvæsenet leverede Formularer“, saa er det ikke sikkert, at man havde fundet paa at skrive, hvorledes de skal se ud, og det er det, der er sket, idet man siger, at de skal indrettes som en Brevkonvolut, i hvilken det er tilladt at indlægge et almindeligt Brev uden Pengeindhold. Dette ser underligt ud. Naar man har for sig Administrationens Udtalelse om, at man anser det for mest praktisk at have aabne Adressebreve, og man næsten alle Steder i Udlandet har saadanne, saa forekommer det mig, at man gaar for vidt, naar man lovgiver paa et saadant Omraade. Gør man det i altfor stor Udstrækning, tror jeg, at Resultatet vil blive, at der kommer Beklagelser fra Publikums Side. Jeg har nævnt dette, og jeg tror ogsaa, der kan findes andre Smaating, som det var ønskeligt at faa fjernet fra Lovforslaget, inden det vedtages. Men ellers vil jeg anbefale det til hurtig og villig Behandling.

Jørgen Berthelsen: Naar der nu bliver paalagt Befolkningen forskellige forøgede Udgifter, kunde det maaske være rigtigt at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, at den Omdeling, der sker af Postsager paa Landet, vistnok ikke er heldig, eller jeg kan gerne sige ikke tidssvarende. Lad os tænke os, at der er en Egn, hvor Befolkningen benytter en bestemt Station — jeg kunde maaske kalde den Station A — til deres Person- og Godstrafik, medens deres Poststation er Station B. Nu tænker vi os en Vareforsendelse til Station A. Saa skal denne Station, naar den faar Vognladningen og Fragtbrevet, sende Brevkort videre til vedkommende Adressat, hvis der ikke er Telefonforbindelse, og det maa ske saaledes, at vedkommende Adressat først Dagen efter kan faa Underretning om, at denne Vare henstaar til ham paa Station A. Men det har for Vognladningsgods til Følge, at Vognen bliver staaende et Døgn længere paa Stationen. Jeg har haft Lejlighed til at undersøge dette Forhold med Hensyn til den Zone, kan jeg gerne kalde det, som Postvæsenet har omkring de forskellige Sta-